

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Ing. M. P.**, narozen X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Peroutkou,
sídlem Čsl. armády 2113/58, 434 01 Most,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 125 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou zástupcem žalobce v zákonem stanovené lhůtě, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2021, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Most (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 11. 2020, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. X, jímž nebylo vyhověno námitkám žalobce proti výkazu nedoplatků. Ten vydal správní orgán prvního stupně dne 2. 10. 2020 pod č. j. X (dále jen „výkaz nedoplatků“) a bylo jím žalobci uloženo uhradit 60 196 Kč, neboť žalobce nesplnil podmínky pro prominutí povinnosti hradit pojistné ve smyslu zákona č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prominutí pojistného“), když platba pojistného za měsíce červen 2020 a červenec 2020 byla na účet správního orgánu prvního stupně připsána až dne 21. 7. 2020, resp. 24. 8. 2020, přestože posledním dnem splatnosti pojistného byl den 20. 7. 2020, resp. 20. 8. 2020.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí žalované je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení věci a domáhá se jeho zrušení dle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vrácení věci zpět žalované dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.
3. Žalobce v žalobě zdůraznil, že jako provozovatel dvou restaurací a hotelu v Mostě patřil mezi podnikatele zasažené probíhající pandemií koronaviru a s ním souvisejícími omezeními nejcitelněji. Proto se rozhodl využít v červnu a červenci 2020 možnosti prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, resp. snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele dle zák. č. 300/2020 Sb. Žalobce nezpochybňuje, že uhradil pojistné jeden den, resp. čtyři dny po splatnosti, tvrdí však, že závěr o nesplnění podmínky pro prominutí pojistného se zakládá na nesprávném právním posouzení věci, neboť ho bylo dosaženo na základě přepjatě formalistického výkladu zákona, a tudíž je v rozporu s účelem zákona o prominutí pojistného a základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými zejména v ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Žalobce poukázal na důvodovou zprávu k zákonu o prominutí pojistného, především pak na smysl tohoto zákona, jímž bylo omezení potřeby propouštění zaměstnanců, tedy pomoc zaměstnavatelům, aby i přes přijatá krizová opatření udrželi zaměstnance v pracovní aktivitě. Účelem podmínky uvedené v ust. § 2 odst. 1 písm. d) tohoto zákona pak bylo zamezit situaci, kdy by zaměstnavatel, který uplatňuje nárok na prominutí pojistného, neodvedl pojistné sražené svým zaměstnancům. Žalovaná se však účelem zákona nezabývala a ani důvodem toho, proč je v zákoně předmětná podmínka.
5. Žalobce má rovněž za to, že je třeba vzít v úvahu skutečnost, že po celou dobu svého podnikání (téměř 30 let) nikdy nedlužil na pojistném za sebe, své zaměstnance ani na jiných obdobných platbách. Pokud žalobce zaplatil pojistné o jediný den později, resp. o čtyři dny později, došlo k tomu z důvodu administrativní chyby v nelehké, stresující době, kdy bojoval o své finanční přežití, rozhodně však nejde o situaci, na kterou zákon cílí uvedenou podmínkou, kterou měl žalobce dle rozhodnutí žalované porušit.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobním námitkám žalobce uvedla, že zákonodárce striktně a taxativně vymezil podmínky, při jejichž splnění bylo možné využít institut prominutí pojistného. Tyto podmínky spočívaly v provedení odvodu pojistného ve správné výši a včas. Druhou

z těchto podmínek žalobce u plateb pojistného za měsíce červen 2020 a červenec 2020 nesplnil, tudíž mu za tyto měsíce nárok na prominutí pojistného nevznikl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci vyslovili s tímto postupem souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
11. Žalobci byl dne 16. 10. 2020 doručen výkaz nedoplatků, kterým bylo žalobci uloženo uhradit celkem 60 196 Kč. Proti výkazu nedoplatků podal žalobce námitky se stejnou argumentací, jakou použil v žalobě, kdy především zdůraznil smysl zákona o prominutí pojistného a účel jeho ustanovení. K námitkám žalobce správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4. 11. 2020 výkaz nedoplatků potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že právní úprava vyžaduje splnění všech podmínek taxativně stanovených zákonem pro prominutí pojistného a neumožňuje prominout nesplnění žádné z nich. Tím, že žalobce uhradil pojistné za měsíce červen a červenec 2020 až po dni jeho splatnosti, nesplnil zákonnou podmínku pro prominutí pojistného za tyto měsíce, a proto mu nevznikl nárok pro uplatnění prominutí pojistného. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeným rozhodnutím žalované zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.
12. Zákon o prominutí pojistného ve smyslu jeho ust. § 1 odst. 1 umožňuje jako kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s výskytem koronaviru označovaného jako SARS CoV-2 prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, které jsou podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku povinni platit zaměstnavatelé jako poplatníci pojistného za červen, červenec a srpen 2020, přičemž prominutím pojistného se rozumí snížení vyměrovacího základu zaměstnavatele podle § 3.
13. Ustanovení § 1 odst. 2 zákona o prominutí pojistného stanoví, že *„podmínky prominutí pojistného se posuzují samostatně za každý kalendářní měsíc uvedený v odstavci 1 věty první.“*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Ustanovení § 2 zákona o prominutí pojistného pak upravuje podmínky, za nichž lze pojistné prominout. Tak podle § 2 odst. 1 písm. d) má zaměstnavatel nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíc, jestliže odvedl pojistné, které jsou povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě a ve výši uvedené na přehledu podle § 9 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“).
15. Ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o prominutí pojistného je pak třeba postupovat podle zákona o pojistném, není-li v zákoně o prominutí pojistného uvedeno jinak.
16. Zákon o pojistném upravuje podle § 1 odst. 1 tohoto zákona pojistné na sociální zabezpečení, které zahrnuje pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění, a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (pojistné).
17. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pojistném stanoví, že *„Zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od prvního do dvacátého dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.“*
18. Podle § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pojistném se za den platby pojistného považuje v případě placení na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení vedený u poskytovatele platebních služeb den, kdy dojde k připsání pojistného na účet poskytovatele platebních služeb příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.
19. Soud nejprve zdůrazňuje, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
20. Námitku, že se žalovaná nezabývala smyslem a účelem zákona o prominutí pojistného a důvodům zákonných podmínek ve vztahu k žalobcem tvrzeným skutečnostem, je třeba posuzovat jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud se musel zabývat nejprve touto námitkou, neboť žalobní námitky směřující vůči nezákonnosti napadeného rozhodnutí mohl posoudit pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Tuto námitku neshledal soud opodstatněnou.
21. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu

k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivnosti a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

22. Žalovaná do odůvodnění napadeného rozhodnutí promítla své úvahy, které jí vedly k závěru, že žalobce nesplnil zákonem stanovené předpoklady pro prominutí pojistného. Přitom posoudila veškeré právně významné skutečnosti a zcela jednoznačně v posledním odstavci str. 2 a prvním odstavci str. 3 vysvětlila žalobci, z jakého důvodu shledává jeho námitky nedůvodnými. Podrobně se přitom zabývala právě smyslem a účelem zákona o prominutí pojistného. Zda byly závěry žalované správné, a tudíž v souladu se zákonem, se bude soud zabývat v dalších bodech tohoto rozsudku. Lze tedy uzavřít, že z napadeného rozhodnutí jsou zcela evidentní důvody, které vedly žalovanou k vydání napadeného rozhodnutí, žalovaná se v něm zabývala veškerými odvolacími námitkami žalobce a napadené rozhodnutí tedy netrpí nepřezkoumatelností.
23. Žalobce má za to, že pokud mu správní orgány nepřiznaly prominutí pojistného za měsíce červen a červenec 2020, byť se opozdil s odvodem pojistného pouze o jeden den v případě měsíce června 2020 a o čtyři dny v případě měsíce července 2020, přičemž v minulosti měl vždy řádnou platební morálku, byl jejich postup formalistický a v rozporu se zákonem o prominutí pojistného a se správním řádem.
24. Tento názor žalobce soud nesdílí a zcela se ztotožňuje se závěry, které ohledně této námitky učinila v napadeném rozhodnutí žalovaná. Ta, k této zásadní a v podstatě jediné námitce žalobce, uvedla následující: „*Zákon zároveň zcela taxativně vymezil podmínky, za kterých bylo možné prominutí pojistného uplatnit, mezi jinými i dodržení stanovené lhůty pro odvod pojistného za své zaměstnance. Samotnou lhůtu pro odvod pojistného pak stanoví zákon o pojistném, který za den platby považuje den, kdy dojde k připsání pojistného na účet poskytovatele platebních služeb příslušné OSSZ.*“; a dále, že „*zákonodárce naopak velmi striktně a taxativně vymezil podmínky, při jejichž splnění bylo možné čerpat vládní bonusy pro zaměstnavatele v době epidemie (programy Antiviru), kdy státem byla tato možnost dána jako možná kompenzace za ztrátu zisku zaměstnavatelů, kdy si zároveň nelze z nastavených podmínek vybírat pouze ty, které se plátcům pojistného zdají být vhodné. Zákonná lhůta pro odvod pojistného za zaměstnavatele je dle ustanovení 9 odst. 1 zákona o pojistném od prvního do dvacátého dne následujícího kalendářního měsíce, za který se pojistné odvádí, a*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaměstnavatel tak měl dostatečný prostor na to, aby pojistné za zaměstnance včas uhradil. Nelze tedy připustit názor, že by bylo nerozhodné, aby zaměstnavatel uvedené pojistné zaplatil kdykoliv v budoucnu, a to bez zákonného stanovení jeho nejzazší lhůty. Takové jednání by jednak postrádalo uvedený smysl, oslabilo by to část veřejných rozpočtů určených primárně na výplatu dávek nemocenského a důchodového pojištění, a v konečném důsledku i zmařilo kontrolní činnost zaměstnavatelů vykonávanou jednotlivými OSSZ při plnění jejich povinností.“

25. Je třeba připomenout, že zákonem o prominutí pojistného reagoval zákonodárce na nepříznivé ekonomické následky pandemie onemocnění COVID-19 pro zaměstnavatele. Zákonodárce považoval za důležité eliminovat negativní dopady do podnikání a zaměstnanosti tím, že za podmínek stanovených v § 2 zákona o prominutí pojistného přiznal zaměstnavateli nárok na prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Jednou z těchto podmínek, řešenou v nyní projednávané věci, byla povinnost zaměstnavatelů odvést pojistné, které byli povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě [srov. citované ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona o prominutí pojistného]. Skutečnost, že uvedená lhůta uplynula v posuzované věci dne 20. 7. 2020, resp. 20. 8. 2020 nebyla mezi účastníky sporná. Z uvedeného vyplývá, že nárok žalobce na prominutí pojistného byl vyloučen, pokud předmětné pojistné bylo připsáno na účet správního orgánu prvního stupně po uplynutí dne 20. 7. 2020, resp. 20. 8. 2020.
26. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že do pondělí 20. 7. 2020 (v případě pojistného za měsíc červen 2020) ani do čtvrtka 20. 8. 2020 (v případě pojistného za měsíc červenec 2020) pojistné na účet příslušné správy sociálního zabezpečení připsáno nebylo. Jedna ze zákonem stanovených podmínek pro vznik nároku na prominutí pojistného - odvedení pojistného, které jsou povinni platit zaměstnanci, ve stanovené lhůtě - tedy nebyla žalobcem splněna. Žalobní argumentace důvodovou zprávou k zákonu o prominutí pojistného a jeho smyslem a účelem nebyla důvodná.
27. Žalobci lze pochopitelně přisvědčit, že účelem zákona o prominutí pojistného byla podpora zaměstnavatelů ze strany státu spočívající v prominutí pojistného za měsíce červen, červenec a srpen roku 2020 tak, aby ekonomické důsledky pandemie onemocnění COVID-19 nebyly pro ně tolik tíživé. Zákonodárce však spojil nárok na prominutí pojistného se splněním podmínek vymezených v zákoně o prominutí pojistného, přičemž jednou z těchto podmínek byla i včasná úhrada pojistného. Závěr správních orgánů, že v případě nesplnění této podmínky nevzniká nárok na prominutí povinnosti hradit pojistné, tak byl zcela v souladu jak s textem právní úpravy, tak i jejím smyslem. Jakkoli cílem zákona o prominutí pojistného bylo ulehčit zaměstnavatelům, vyplývá z něj současně, že nejde o podporu nepodmíněnou či neomezenou. Zřejmým smyslem zákona o prominutí pojistného nebylo prominout všechna pojistná všem zaměstnavatelům, ale prominout je těm z nich, kteří splní podmínky vymezené zákonem. Žalobní interpretace zákona o prominutí pojistného, která vycházela z toho, že není rozhodné, zda bylo pojistné připsáno řádně a včas, je v rozporu § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pojistném, které nelze vyložit jinak, než že právě a jedině včasný odvod pojistného je relevantní. Soud nemohl přisvědčit žalobní argumentaci, že bez ohledu na splnění zákonných podmínek stanovených pro prominutí pojistného by mělo být pojistné prominuto. Nesprávnost tohoto závěru je zřejmá z toho, že pak by nebylo nutné splnit žádnou ze zákonných podmínek pro prominutí pojistného, a tyto podmínky, zákonodárcem zcela jasně formulované jako nutný předpoklad prominutí pojistného, by se staly nadbytečnými.

Zákon přitom pro prominutí pojistného žádnou výjimku při nesplnění podmínek uvedených v § 2 neumožňuje.

28. Pokud žalobce kritizoval výslovné využití jazykového výkladu zákona o prominutí pojistného, bez přihlédnutí k dalším okolnostem případu (krátkému prodlení s odvodem a předchozí bezproblémové platební morálce žalobce), nutno uvést, že jakkoli dle ustálených výkladových pravidel slouží jazykový výklad toliko k prvotnímu přiblížení se smyslu právní normy, tj. jako východisko pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (srov. náleze ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.), tato metoda není bezvýznamná a nelze jí opomíjet za účelem libovolného dotváření práva ze strany soudů, resp. správních orgánů. Jak totiž uvedl rovněž Ústavní soud, „(v) případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým“ (stanovisko ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, ST 1/9 SbNU 471). Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že v posuzované věci šlo o prominutí pojistného, tudíž je na místě zohlednit obecné výkladové pravidlo, že výjimky je nutno vykládat restriktivně, při současném zohlednění cílů, k nimž zakotvení výjimky směřuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 2 Afs 137/2019-50).
29. Jakkoli může žalobce vnímat doslovnou interpretaci ustanovení zákona o prominutí pojistného přísně s ohledem na situaci, která jeho přijetí vyvolala, má soud za potřebné na tomto místě zdůraznit, že k odvodu sníženého pojistného za zaměstnance za příslušné měsíce měl žalobce jako zaměstnavatel dvacetidenní lhůtu. V této poměrně dlouhé lhůtě měl dostatek časového prostoru k tomu, aby pojistné včas odvedl. Pokud se však žalobce sám rozhodl při vědomí relevantní právní úpravy spoléhat na to, že jeho případ bude hodnocen odlišně, nemůže připisovat k tíži správních orgánů, že jeho námitkám nevyhověly a postupovaly striktně v souladu se zákonem. Chtěl-li žalobce dosáhnout na zvýhodnění v podobě prominutí pojistného, měl své jednání přizpůsobit zákonným podmínkám. Skutečnost, že žalobce odvedl pojistné s nepatrným prodlením, jakož i skutečnost, že v minulosti (a to po dobu téměř 30 let) byla platební morálka žalobce bezproblémová, je vskutku zcela irelevantní.
30. Z výše uvedených důvodů soud uzavírá, že žalobcem uplatněné žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. května 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu